

Sentimentele copiilor

Scris de Sighet Online

Duminică, 14 Noiembrie 2010 11:30 - Ultima actualizare Duminică, 14 Noiembrie 2010 22:09

Sentimentele copilului nu sunt bune sau rele, ele exista, si copilul le traieste din plin. A le cataloga ca bune sau rele inseamna impunerea de interdictii, respectarea si practicarea unor deprinderi care-i ingradesc libertatea, disciplinandu-l si modelandu-i comportamentul, sufocandu-i potentialul. Captiv intr-un set de atitudini fixe, va resimti acest disconfort fundamental toata viata, incomodandu-l si generand aparari nevrotice. Acceptarea totala si neconditionata a gandurilor si sentimentelor copilului, atentie la nevoile lui, raspunsul adecvat la solicitarile sale, sprijinirea procesului de crestere libera, originala, fara a-l considera o proprietate, fixarea unor limite concrete, bine definite si non-opresive si respectarea constanta si reciproca a acestora reprezinta principalele responsabilitati ale fiecarui parinte.

In urmatoorii ani, pana la preadolescenta (3-12 ani), predominant este rolul parental patern, cel care stabileste regulile, standardele si normele care-i permit copilului sa traiasca in societate. Indeplinirea rolului cu succes favorizeaza dezvoltarea unei personalitati libere sa-si exprime dorintele, precum si un comportament responsabil ce permite evitarea sanctiunilor si dezamagirilor.

Un rol inadecvat, rezultat fie de interesul minor, chiar neglijent al tatalui, fie de interesul excesiv, orientat spre concesiile frecvente si stupide de iertare (chiar si dupa ce era sa cada-n cap) poate determina frustrare, agresivitate, nevrotism.

sursa:

jurnalul.ro